

Carrie Elks

Hun Er Som Vinden

Angel Sands

En romance-roman

Kapitel 1

“Mit navn er Nate Crawford. Jeg har fået at vide, at I har min datter her.”

“Hvad hedder hun?” spurgte betjenten og så op fra det skrivebord, han sad bagved. Der var en glasvæg mellem ham og Nate, og foran den stod plastikholdere med informationsfoldere om alt muligt på en hylde.

Vold i hjemmet? Vi kan hjælpe

Information til ofre for forbrydelser

Strategisk plan for politiet i Seattle – Hvordan får du medindflydelse

Nate løftede blikket fra disken og mødte betjentens stirrende blik. “Hun hedder Riley. Hun er 16 år gammel.”

“Riley Crawford?”

“Ja.” Nate nikkede.

“Okay, tag plads. Der kommer en ud til dig om lidt.”

Han fulgte betjentens opfordring og gik hen til en stolerække bagerst i rummet. Der var tomt undtagen en ældre mand, som mumlede til sig selv, og en ung kvinde,

som råbte ind i sin mobiltelefon. Ingen af dem så i hans retning. Heldigvis. Måske var det normalt, at der kom fyre i kjole og hvidt vadende ind på stationen for at hente deres døtre.

Med et suk trak Nate sin mobil frem. Fire ubesvarede opkald – alle sammen fra Stephanie. Han havde ikke lyst til at lytte til de beskeder lige nu. Han var ret sikker på, at han godt vidste, hvad de ville indeholde.

Hvor helvede var han henne?

”Jeg hænger ud på en politistation på en fredag aften,” mumlede han til sig selv. ”Hvor skulle jeg ellers være?”

”Hr. Crawford?” En betjent ved disken råbte hans navn. ”Din datter er på vej ud. Der er lige et par ting, du skal skrive under på.”

Nate rejste sig, skubbede telefonen ned i lommen og trak i jakkens ærmer, indtil de dækkede skjortens stivede manchetter. Ved disken skubbede betjenten papirerne over til ham og bad ham notere datoen og skrive under på alle siderne.

”Bliver hun anklaget?” spurgte Nate, idet han fangede betjentens blik.

”Ikke denne gang, men hun er heldig, meget heldig. Det er anden gang, hun er blevet bragt ind. Lad være med at tro, at tredje gang er lykkens gang.”

Nate nikkede, men sagde ingenting. For hvad kunne der være at sige? Han ville gerne have hende hjem, og der

ville han gerne skænke sig selv en stor whisky og glemme alt det her.

Det er dit problem, mindede den lille stemme i hans hoved ham om. *Du er i stand til at håndtere alt undtagen din egen datter.*

Det var sært, som det lød præcis som den familierådgiver, de havde gået hos, siden Riley var kommet for at bo hos ham i Seattle. Selv hans egen indre stemme lavede ikke andet end at kritisere ham.

Tjaa, men den kunne stille sig op i køen. Lige nu kæmpede Riley og Stephanie hårdt om førstepladsen.

Han skriblede sit navn på papiret med en slidt kuglepen, som hang på disken i et stykke snor formodentlig for at forhindre nogen i at stjæle den. Lige idet han skubbede de underskrevne papirer ind gennem den smalle sprække mellem glasset og disken, hørte han en dør blive åbnet ved siden af sig.

Riley stod i døråbningen iført et gråt- og pinkternet skørt og en hvid skjorte. Det var hendes skoleuniform fra den dyre privatskole. Hendes hår var trukket tilbage i en rodet hestehale. Hendes blå øjne, som lignede hans egne så meget, blev spærret op, da hun fik øje på sin far.

"Undskyld ..." mumlede hun og bed sig i læben.

"Gem det til senere." Hans stemme var lige så skarp som hans temperament. Han stirrede på betjenten bag ved disken. "Er vi færdige her?"

”Jep.” Betjenten kiggede ikke op fra computerskærmen.

Nate rullede en gang med hovedet i et forsøg på at løsne de spændte muskler i nakken, men det hjalp overhovedet ikke. Han var for anspændt, for vred, for meget oppe at køre til at få dem til at slappe af.

Måske ville den whisky hjælpe.

Med et suk nikkede han mod sin datter og dernæst døren. ”Lad os gå.”

For en gangs skyld sagde hun ham ikke imod, men fulgte stille efter ham. De hårde såler på hendes sko klikkede mod klinkegulvet. De elektriske døre åbnede, Nate trådte ud på fortovet og kiggede på sit ur.

Kvart i ni om aftenen. Var det virkelig så tidligt? Hold nu kæft det ville blive en lang aften.

Nate trykkede på knappen til porten og lod sin Lexus køre i tomgang, mens han ventede på, den åbnede. Riley havde ikke sagt et ord hele vejen hjem. Hun havde ikke engang lænet sig frem for at slå radioen over på en kanal, hun kunne lide. Det gjorde hun ellers altid. I stedet havde hun stirret ud ad forruden med øjnene spærret op til tallerkenstørrelse og armene krydset hårdt over brystkassen.

Da porten gik op, trillede han op ad indkørslen og

kastede et blik på det imponerende hus med udsigt over søen, som han havde købt for tre år siden. Det var enormt, moderne og placeret direkte på søbredden. I de to et halvt år ud af de tre, der var gået, havde det været perfekt.

Der var en anden bil parkeret i indkørslen. Nate holdt et støn tilbage, da han fik øje på den. Han behøvede ikke at se efter for at vide, at Stephanie sad på forsædet af sin strømlinede Mercedes. Bilen vibrerede svagt. Han håbede, det var motoren, ikke Stephanies vrede. Han parkerede og slukkede bilen. Så lukkede han øjnene et øjeblik i et forsøg på at få noget, der bare lignede kontrol over sig selv. Hvad var det, han havde sagt om, at det ville blive en lang aften?

Lige nu føltes det mere som et langt år.

"Gå ind i huset og direkte i seng," sagde han til Riley, mens de stod ud af bilen. "Vi kan tale om det her i morgen."

Hun åbnede munden for at svare, men nåede at tænke sig om og lukke den igen. Læberne blev presset sammen til en streg, og hun trampede op mod døren. Perifært så Nate døren til Mercedesen gå op. Stephanie stod ud, netop som Riley åbnede fordøren og undslap ind i huset.

Han trak vejret dybt og gik over til Stephanie, som stod med armene foldet over brystet på præcis samme måde, som Riley havde siddet i bilen.

"Smuk kjole," sagde han med blikket på den sølvfarvede, gulvlange robe, Stephanie havde på.

”Den kostede over 3000 kroner. Plus yderligere 1300 for hår og makeup for slet ikke at nævne billetterne til gallaen. Så vidt jeg lige kan regne ud, nærmer vi os 7000 kroner, jeg har brugt på ingenting på grund af dig.”

Han så, hvordan hendes næsebor bevægede sig med de hidsige vejrtrækninger. Det var slet ikke spor godt.

”Jeg betaler dig tilbage.”

”Det er ikke det, det handler om.” Hun rystede på hovedet. ”Pointen er, at du gav mig et løfte, og du holdt det ikke. Du fik mig til at ligne en idiot foran alle mine venner. Ved du, hvor lang tid jeg sad i min lejlighed og ventede på, at du skulle komme og hente mig? Til sidst var jeg nødt til at tage en taxa.”

”Det var et nødstilfælde. Som du kan se, var jeg på vej for at hente dig.” Han kiggede ned ad sin smoking. ”Så ringede telefonen.”

”Så din telefon virker altså?” Stephanies stemme var spids. ”Jeg tænkte ellers på, om den var død.”

En brise fra søen blæste Nates hår i uorden og fik Stephanie til at skælte. ”Vil du med ind?” spurgte han hende. ”Det er koldt herude.”

”Det afhænger af ...”

”Af hvad?” Nate rynkede brynene.

”Af om vi kan have en normal samtale om det her, eller du bare har tænkt dig at vifte mig af igen.”

Nates kæbe spændte. ”Lad os nu bare gå ind og få

varmen.”

Fem minutter senere bar han to krus kaffe ind i stuen. Så meget for tanken om whisky. Stephanie sad på hjørnet af hans cremefarvede lædersofa med benene i en vinkel ud til siden. Hun stirrede ud ad det gigantiske panoramavindue ud over søen. Det mørke vand var spættet af de farvede lys fra Seattle, som reflekterede i overfladen. Han kunne se grønt og rødt, blå og pink, som alle dansede på vandet. Over dem hævede Seattles horisont sig i en silhuet mod den mørkeblå himmel. Et øjeblik beroligede synet ham, men kun indtil han trak sit blik tilbage til Stephanie.

Hun stirrede op på ham med smalle øjne. Han tilbød hende kaffen, men hun rystede på hovedet, så han satte den på det store, firkantede sofabord foran hende.

”Jeg er virkelig ked af det,” sagde han og satte sig over for hende.

Hun så lige så anspændt ud, som han følte sig. ”Det er jo ikke kun den her ene aften, er det vel? Hvor mange gange har du brændt mig af eller ændret dine planer i sidste øjeblik, siden *hun* flyttede ind.” Selv hendes stemme var anstrengt. ”Vi havde det skønt indtil da.”

”Når du taler om min datter, så vil jeg foretrække, at du bruger hendes navn.” Nates stemme var lav, men han kunne ikke skjule vreden. ”Og du ved godt, hvad hun har været igennem. Hvad regnede du med? At jeg ville

ignorere hende, fordi vi havde en aftale?"

"Ja. Det er præcis, hvad jeg forventer." Stephanies øjne lynede. "Vi har datet i to år nu, Nate. Vi talte om at flytte sammen før ..." Hendes stemme tonede ud. "Før Riley flyttede ind, og nu behandler du mig bare dårligt."

"Undskyld." Han kunne ikke finde på andet at sige. Alt andet ville bare gøre det hele værre.

"Det er ikke godt nok." Stephanie rystede på hovedet. "Ved du, hvor mange invitationer jeg har afslået, mens jeg har gået ud med dig? Hvor mange mænd, der har tigget om en date? Jeg er en stor gevinst, og du er ved at miste mig. Hvis du vil beholde mig, så skal der ske ændringer."

Nate tog en slurk kaffe og betragtede hende hen over kanten på kruset. "Det, du kan se, er det, du får, Stephanie. Du har hele tiden vidst, at jeg har et barn."

"Så der bliver ingen ændringer?"

Han lo med en tom humørforladt tone. "Hvad er det præcis, du gerne vil have ændret?"

"Du kunne sende Riley ud og bo hos din søster. Du har altid sagt, at de kom så godt ud af det med hinanden."

Nate spærrede øjnene op. "Seriøst? Du foreslår, at jeg sender min sørgende datter væk, fordi det er ubelejligt for *dig*, at hun er her?"

"Jeg pointerer bare, at det her ikke virker. For nogen af os. Og alt var fint, før hun flyttede ind. Logisk set så er det

hende, der er problemet.”

”Du mener det. Du vil have mig til at vælge mellem min datter og dig.”

”Jeg beder dig holde det, du lover.” Hun pressede munden sammen til en smal linje.

”Jeg holder netop det, jeg lover. Jeg blev far lang tid, før jeg mødte dig. Det er den eneste forpligtigelse, jeg aldrig vil løbe fra.”

”Så det er det? Du vil ikke engang kæmpe for mig?”

Nate lukkede øjnene og klemte sin næseryg med tommel- og pegefinger. Han kunne mærke, hvordan der kom en hovedpine krybende. Den begyndte at dunke. ”Det har været en helvedes dag, Stephanie,” sagde han med stram stemme. ”Og i morgen bliver sikkert endnu værre. Det eneste, jeg beder om, er noget fred til at finde ud af det hele.”

”Fred?” Hendes stemme steg en oktav. ”Hvilken slags fred? Slår du op med mig?”

Han åbnede øjnene og tog en dyb indånding. Hans umiddelbare reaktion var at sige, at det gjorde han selvfølgelig ikke. Hun kiggede forventningsfuldt på ham.

Men af en eller anden grund kunne han ikke sige det.

Stuen var et stort åbent rum, som han elskede, men lige nu kunne han mærke væggene lukke sig omkring ham. Hans hjerne var et stort rod af Rileys problemer og Stephanies krav for slet ikke at nævne alt det med hans

forretning. Der var udfordringer overalt, og for hver dag, der gik, så de ud til at blive værre og værre.

”Ja, det er præcis, hvad jeg gør.”

Stephanies mund blev til et rundt O. Han anede ikke hvem af dem, som var mest overrasket over hans svar. Men så skyllede lettelsen ind over ham, en følelse, han havde savnet i meget lang tid. Da han havde sagt det med at have brug for fred, havde han tænkt på et par dage, måske så meget som en uge. Men lige nu virkede Stephanies forslag som den bedste vej ud. Han havde brugt måneder på at forsøge at gøre alle glade, men ingen var glade.

Nate fangede hendes blik med sit og forsøgte at ignorere den smerte, han så der. Denne her situation var ikke god for nogen af dem, og det var på tide, at de indså det. Ja, han var en skiderik, og ja, hun ville hade ham, men lige nu havde han brug for at fokusere på sin datter, ikke sin kæreste.

”Jeg er ked af det, Stephanie,” sagde han. Stemmen var lav, men fuld af sikker overbevisning. ”Jeg tror, det er på tide, vi bliver enige om at slutte det her forhold.”

Ally Sutton stirrede på telefonen med åben mund. Langsomt hævede hun blikket til sine to venner, Ember og Brooke, som stirrede tilbage med opspærrede øjne.

"Har han solgt caféen?" spurgte Ember. "Seriest?"

"Jeg kan ikke tro, du bare smækkede røret på i øret af ham," sagde Brooke, rakte ud, tog Allys hånd og gav den et klem. "Godt gået, søde."

Ally blinkede, selvom der ikke var nogen tårer i hendes øjne. Kun skuffelse, som blev dybere, da hun så på telefonens skærm, at hendes far ringede op igen. Hun afviste opkaldet og smed telefonen på bordet.

"Skal du ikke svare?" spurgte Ember.

Ally rystede på hovedet. "Hvis jeg taler med ham nu, ender jeg bare med at sige noget, jeg ikke skulle have sagt." Hun sukkede og hvilede hovedet i hænderne, netop som skærmen gik ud.

"Måske er det bedst sådan." Brooke nikkede. "Jeg ville heller ikke have noget pænt at sige til ham lige nu. Forhåbentlig forstår han det og giver dig noget fred."

Lige da Brookes stemme tonede ud, tændte skærmen for tredje gang.

Ember hev Allys telefon over til sig og tastede koden ind. De kunne alle sammen hinandens koder udenad. Sådan havde det været siden, de gik i skole sammen. Hendes venner var der for hende, altid. Hun stolede på dem og ville give dem sit liv og sin telefon.

Den vibrerede igen.

"Det er stadig din far," sagde Ember.

"Lad være med at svare," sagde Ally hurtigt. "Ikke

endnu.”

”Det gør jeg heller ikke. Jeg blokerer ham, så du ikke ser hans opkald, og hans voicemails kommer til at ligge i en separat folder. På den måde kan du lytte til dem, når du er klar, ikke mens du er vred.” Embers fingre gled over skærmen. ”Sådan. Giv dig selv et par dage. På den måde kan du stadig have et forhold til din far, når det her er ovre.” Hun skubbede telefonen tilbage til Ally.

Ally tog den og puttede den ned i sin taske. Selv uden risiko for, at hendes far ville få den til at lyse op hele tiden, kunne hun ikke holde ud at se på den.

Hun havde ikke lyst til at tænke på noget som helst.

Hun så sig omkring i den café, som hun havde brugt hele sit liv på. Hendes hals trak sig sammen, mens hun kiggede på de blå puder på stolene og de ridsede metalborde. Hvor mange gange havde hun ikke siddet her med en malebog og sin favoritjordbærmilkshake, da hun var barn. Da hun blev ældre, var det blevet til telefonen og kaffe.

Hun var mere eller mindre vokset op i caféen. Nu var hun dens leder, og det betød, at ikke alene var hendes barndom blevet solgt for højeste bud, hendes job var også en del af den handel.

”Jeg må hellere få opdateret mit CV,” sagde hun og sendte vennerne et alvorligt smil. Noget af hendes blonde hår var sluppet ud af den knold, hun havde sat det op i. Nu

skubbede hun totterne om bag øret.

"Mister du også dit job?" Brookes øjne blev blanke. "Åh, søde ..."

"Det var ikke præcis det, han sagde," indrømmede Ally. "Men jeg er slet ikke sikker på, jeg har lyst til at arbejde her, når salget går igennem."

"Hvad vil du så?" spurgte Ember. Hun havde altid været den følsomme af de tre, og som børnehavelærerinde på den lokale skole var hun ekspert i at lægge planer.

"Det ved jeg ikke. Hvem i alverden vil ønske at ansætte en syvogtyveårig kvinde, som aldrig har lavet andet end at lede sin fars café," spurgte Ally. "Jeg er ikke som dig. Jeg har ingen uddannelse. Det eneste, jeg kan, er at servere morgenmad."

"Det er ikke rigtigt. Du er stadig ung. Du kan gøre lige, hvad du vil – også tage en uddannelse." Brooke sendte hende et blødt smil.

"Jeg ved godt, at *du* er begyndt at læse, og du gør det fantastisk," sagde Ally. "Du er genial til at få det hele til at fungere. Men universitetet er ikke noget for mig. Jeg ville alligevel heller ikke ane, hvad jeg skulle læse til." Hun sank sammen på stolen. Hun kunne aldrig blive som Brooke. Hun var alt for sart til at læse til dyrlæge. Hun anede overhovedet ikke, hvad hun skulle gøre. Måske kunne hun krydse vejen og arbejde på Angel Sands Diner, som den taber hun var?

Døren ind til caféen gik op, og den varme brise slap ind. Ally kiggede op og så Lorne Daniels daske ind. Han var iført et bar blomstrede surfer-shorts, som afslørede hans tynde ben, der viste tydelige tegn på at have været udsat for vejr og vind i mange år. På hans overkrop hang en cowboyskjorte, som han havde klippet ærmerne af uden at bekymre sig om tråde, der kom til at hænge. Så længe som hun kunne huske, havde Lorne haft surfshoppen ved siden af caféen, og i al den tid havde han været hendes fars bedste ven.

"Hej." Hun smilede til ham. Det var ikke hans fejl, at hendes far var en nar. "Skal du have kaffe?"

Lorne nikkede til Ember og Brooke. "Godmorgen, piger." Så vendte han sig mod Ally. "Din far har ringet. Han vil have, at du ringer til ham."

Ally skævede til Ember og så hende tvinge et smil tilbage. Det her var et af de problemer, man havde, når man boede i en lille by – alle vidste, hvad du havde gang i. Om fem minutter ville Frank Megasey fra landhandlen sikkert dukke op med den samme besked sammen med Deenie Russel fra boghandlen.

Heldigvis havde Ally ikke brug for at lede længe for at få øje på alle fordelene ved at bo i Angel Sands. Den fantastiske strand og det smukke hav, der glitrede, som var det fyldt med diamanter. Det var ikke muligt at vinde hele tiden, men i det store og hele kunne hun ikke forestille sig

at bo nogen andre steder.

"Jeg ringer snart til ham," sagde Ally med et smil til Lorne. Han var et af hendes yndlingsmennesker. Hun bragte altid kaffe over til ham, når hun åbnede om morgenen. De ville så sidde ved siden af hinanden, se solopgangen og drikke deres kaffe, indtil de første kunder dukkede op.

Det var endnu en ting, hun ville savne.

"Lad være med at vente for længe. Han er bekymret for dig."

"Det burde han også være," sagde Brooke. "Vi er alle sammen bekymrede for hende."

Lorne smækkede med tungen og nikkede, men hans læderagtige ansigt afslørede ingenting. "Jeg ved godt, det gør ondt, skattepige, men han er din far. Han har lavet nogle fejl, og det ved han godt. I sidste ende er blod tykkere end vand."

Ally fik en klump i halsen på størrelse med en tennisbold. En del af hende vidste godt, at Lorne havde ret. "Tja, men han har ikke rigtig givet udtryk for det, har han? Jeg har gjort alt, hvad jeg kunne for at holde det her sted kørende, mens han har levet det fede liv på den anden side af kloden. Efter alt det så sælger han det lige for næsen af mig."

"Jeg er sikker på, han har sine grunde." Lorne trippede akavet på stedet. "Han elsker dig, så meget ved jeg i hvert

fald. Jeg siger til ham, at du ringer, når du er klar, men lad være med at vente for længe.”

Ally nikkede. Hun var alt for fuld af følelser til at kunne sige noget. Vrede, tristhed, angst for fremtiden. De hvirvlede alle sammen rundt og var i gang med at give hende hovedpine. Hun ville bare gerne væk. Hun ville have løbeskoene på og en tur op ad kysten til det sted, hvor bjergene begyndte, så hun kunne bruge sine muskler og strække lungekapaciteten til det yderste. Så ville hun ikke være i stand til at tænke på noget som helst andet. Løb var hendes sikre sted. Løb var det eneste, som hjalp hende med at få styr på tankerne og komme igennem dagen. Og lige nu havde hun mere brug for det end nogensinde før.

Alting ville ændre sig, og hun hadede tanken.